

June 2017

Fluturi și clopote

Am stat și am admirat zborul în bucle leneșe repetate a doi fluturi deasupra malului înverzit al unui râu. Apa era lată și rapidă. Sunetul de clopote lovite mi-a atras atenția și m-am uitat atent pe celălalt mal ca să-i gasesc sursa. Apoi am văzut câteva vaci, apoi mai multe, pășind agale pe poteca de lângă râu, fiecare cu câte un clopot în jurul gâtului. Pe măsură ce se adunau pe drumul lor de întoarcere de la râu, corul clopotelor a crescut într-un mare crescendo. Un blând sentiment de mirare și recunoștință a început să crească în inima mea, iar de odată am fost acolo, prezent pentru o realitate diferită: conștient de mine și de desfășurarea momentului dinaintea mea.

*” O bucuria sufletului meu, înclinată în sine, primind identitatea prin materii și iubindu-le,
Sufletul meu mi-a vibrat înapoi de la ei, de la vederea, auzul, atingerea, rațiunea, articularea, compararea,
memoria și altele asemenea. Viața reală a simțurilor mele și a cărnii depășind simțurile și carnea,
Trupul meu făcut cu materii, vederea mea făcută cu ochii mei materiali,*

Mi-a demonstrat astăzi dincolo de îndoială că nu ochii mei materiali sunt cei care în sfârșit văd ...”

Walt Whitman

Ciudat că nu am luat seamă la momentul în care lumea mea s-a contractat doar la cei doi fluturi, ce clară și simplă este distincția din starea în care mă aflu acum. Este atât de ușor să cazi în fascinație sau visare fără ca să-ți dai seama. Am fost norocos cu clopotele ce mi-au atras atenția iar apoi farmecul și frumusețea rustică a momentului mi-a evocat momentul de prezență. Este posibil să invoci astfel de prezență? Da, astfel de tehnici sunt o parte din cunoașterea ezoterică disponibilă în Școli ce există pentru singurul scop de a-i învăța pe cei ce vor să învețe cum să fie prezenți la propria viață.

Ca ființe umane, noi moștenim dreptul de a fi prezenți doar pentru că ne-am născut. Viața oricui este îmbogățită de momente de Prezență indiferent dacă ne dăm seama de ele sau dacă le prețuim: sunt momente de care ne aducem aminte.

*”Școlile au privilegiul de a face efort din locul potrivit,
pentru zeitatea din interior – propria prezență a fiecăruia.”*

Robert Earl Burton

Lucru surprinzător este cât de ușor este pur și simplu să uiți de magnitudinea schimbării față de starea noastră normală la Prezență. Există o tendință copleșitoare în interiorul nostru de a reduce asceastă stare delicată de radiere interioară la ceva ordinar. Inerția activităților zilnice produce un efect de nivelare care ne diminuează sentimentul de prețuire a stării înalte. Ne descoperim luați de vârtoarea curentilor vieții – fricile noastre, bolile, obligațiile; nevoia de bani și agitația de a vrea; de a obține sau de a nu abține - aceste lucruri ne distrag de la aspirațiile noastre cele mai profunde.

”A fi prezent este glorios . . . Dar uităm atât de ușor ceea ce vecinul nostru hlizit
nici nu va confirma și nici nu va invidia. În lumea vizibilă vrem să-l ridicăm
chiar și când cea mai vizibilă plăcere deabea de-l poate arăta nouă
când l-am transformat în interior.

Niciunde, draga mea, nu poate fi Cuvântul decât în noi.”
Rainer Maria Rilke, Elegiile Duineze ”A șaptea elegie”

Spre norocul nostru Prezența poate fi produsă nu numai de frumusețe dar și de suferință. Poate că și tu ai privit cum o ființă iubită este coborâtă în pământ și ai avut o străfulgerare a secretului subtil al vieții. Timpul și aparențele au dispărut pentru un moment și voalul a fost ridicat.

Nimeni nu dorește astfel de lucruri, totuși bucuriile vieții sunt întreșesute cu tragedii, iritări și dureri emoționale: această fricțiune oferă inimii ce tânjește după Preaiubit oportunitatea de a se ridica împotriva pasiunilor și interesului propriu pe care-l gasim înghesuit în inima noastră, și astfel ne propulsează spre claritatea și pacea Divinei Prezențe.

*”Există un coș cu pâine proaspătă în inima ta, și totuși tu ublii din poartă în poartă cerșind frimituri.
Bate la propria ta ușă interioară. Nu la alta. Bălăcindu-te în apa proaspătă a râului până la genuchi
și totuși tu tot dorești apa din plosca altor oameni
Apa este pretutindeni în jurul tău,
dar tu vezi doar barierele ce te îndepărtează de apă.”*

Rumi

Butterflies and bells

I sat and watched two butterflies trace and re-trace their lazy loops above the green edge of the river bank. The river was wide and fast. The sound of bells clanging caught my attention and I looked intently to the other side of the river to find its source. There I saw first only a few and then many cows, slowly walking along the path by the river, each with a bell hung around its neck. As they gathered to turn away from the river on their route home, the chorus of their bells grew to a grand crescendo. A gentle sense of wonder and gratitude began to rise in my heart, and suddenly I was there, alive to a different reality: aware of myself and the moment unfolding before me.

*“O the joy of my soul leaning poised on itself, receiving identity through materials and loving them,
My soul vibrated back to me from them, from sight, hearing, touch, reason, articulation, comparison, memory,
and the like, The real life of my senses and flesh transcending my senses and flesh,
My body done with materials, my sight done with my material eyes,
Proved to me this day beyond cavil that it is not my material eyes which finally see...”*
Walt Whitman

Strange that I hadn't noticed the moment when my world had contracted to just the two butterflies, how clear and simple the distinction was in the state I now found myself. It is so easy to slip into fascination or day dreams without even noticing it. I was lucky the bells caught my attention and then the rustic charm and beauty of the scene evoked my moment of awareness. Is it possible to *invoke* such awareness? Yes, such techniques are part of the esoteric knowledge available in Schools that exist for the sole purpose of teaching those who wish to learn, how to be present to their lives.

As human beings, we inherit the right to be present by just being born. Everyone's life is enriched by moments of Presence whether we are aware of them or value them: they are the moments we remember.

*“Schools have the privilege of making effort in the right place,
for the deity within—one's own presence.”*
Robert Earl Burton

The surprising thing is how easy it is to simply forget the magnitude of the shift from our normal waking state to Presence. There is an overwhelming tendency within us to reduce this delicate, internal radiance to something ordinary. The momentum of our day-to-day activity produces a levelling effect that dulls our sense of valuation for that heightened state. We find ourselves carried along by the rushing currents of life—our fears, illnesses, and obligations; the need for money and the agitation of wanting; the getting or not getting—these things distract us from our deepest aspirations.

*“To be present is glorious. . . . But we so lightly forget what our laughing neighbor
will neither confirm nor envy. Into the visible we want to raise it
when even the most visible joy only can disclose itself to us
when we have transformed it within.
Nowhere, my love, can there be World but within us.”*
Rainer Maria Rilke, Duino Elegies, 'The Seventh Elegy'

Fortunately for us Presence can be produced not only by beauty but also by suffering. Perhaps you too, have looked on as a loved one was lowered into the ground, and you glimpsed the subtle secret of life. Time and appearances dropped away and for a moment the veil was lifted.

No one would wish for such things, and yet the joys of our lives are interwoven with tragedies, irritations, and emotional pain: this friction gives the heart of our longing for the Beloved its opportunity to rise against the passions and ardent self-interest we find churning in our heart, and so be propelled toward the clarity and peace of Divine Presence.

*“There is a basket of fresh bread on your head, and yet you go door to door asking for crusts.
Knock on your own inner door. No other. Sloshing knee-deep in fresh river water,
yet you keep wanting a drink from other people’s water bags.
Water is everywhere around you,
but you see only the barriers that keep you from water.”*

Rumi